

Tekster: *Es 49,1-6, Ef 1,3-14, Matt 28,16-20*

Salmer:

Lihme 9.00

Tillægget: 813 Solen begynder at gløde

289 Nu bede vi den Helligånd

364 Al magt på jorden og i himlen

722 Nu blomstertiden kommer (sv. mel)

Vejby 10.30

Tillægget: 813 Solen begynder at gløde

303 Kom, Gud faders

289 Nu bede vi

364 Al magt i jorden

438 Hellig

313.3-4 Kom, trøster i trængsel

722 Nu blomstertiden kommer

I begyndelsen af Matthæusevangeliet fortælles det, at ånden, efter at Jesus var blevet døbt, førte ham ud i ørkenen for at han skulle fristes af djævelen. Djævelen forsøger først at lokke Jesus til at bruge sin magt som Guds søn til at lave sten om til brød, siden prøver han at få Jesus til at kaste sig ud fra templets tag, for hvis han er Guds søn vil der jo komme engle og bære ham så han ikke styrter til jorden og slår sig ihjel. Begge gange afviser Jesus at lade sig friste af djævelen. Så forsøger djævelen for tredje gang: han tager Jesus med op på et højt bjerg og viser ham al verdens magt og herlighed og siger, at alt dette vil han give Jesus, hvis han vil kaste sig ned og tjene ham. Da siger Jesus til djævelen, at han skal skrubbe

af, for der står skrevet, at man skal tilbede og tjene Gud og kun ham.

Evangeliet vi har hørt in dag spiller i høj grad sammen med fortællingen om fristelsen i ørkenen, for i evangelieteksten hører vi jo netop Jesus sige, at al magt i himlen og på jorden er givet til ham. Er det ikke netop djævelens fristelse, der så er blevet til virkelighed? Gav Jesus ikke udtrykkeligt afkald på al verdens magt ære og herlighed? Hvorfor står han så nu og siger, at han har *fået* al magt i himlen og på jorden? Umiddelbart kan enhver jo nok regne ud, at mens det før var djævelen der tilbød ham al magt og herlighed, så er det nu ved evangeliets slutning Gud, der har givet ham den. Men hvad er forskellen egentlig? At have al magt betyder at kunne gøre, hvad man vil. Det var i alt fald det, der lå i djævelens fristelse: brug din magt til at gøre, hvad du vil! Det er det, der er selve ondskabens rod ifølge bibelen: fristelsen til at bruge sine kræfter og evner til at gøre, hvad man vil!

Evangeliet om Jesus både ifølge Matthæus, men også ifølge de øvrige evangelister fortæller om, hvordan Jesus efter den skelsættende oplevelse i dåben i Jordanfloden konsekvent ikke gør, hvad han selv vil, men hvad Gud vil. Jesus er jøde, så for ham er det ikke noget problem at vide, hvad det så er Gud vil, det er sagt i moseloven. Men for Jesus er moseloven ikke kun en bog, man kan gå hen og slå op i, for Jesus er loven en vilje, som han kender indefra. Loven er Guds vilje, men Jesus har i den grad bøjet sig ind under Guds vilje, at den ikke længere er en fremmed vilje, en anden vilje, han står over for med sin egen vilje, som når to mennesker der hver vil sit står over for hinanden med hver deres vilje. Jesus har gjort Guds vilje til sin, han vil selv, hvad Gud vil, han er ét med Gud. Det gælder gennem hele den samlede evangeliske skildring af Jesus, men det bliver for alvor tydeligt i de tre første evangeliets skildring af Jesu sidste nat i Gethsemane, hvor Jesus jo netop beder Gud om

at blive fri for den død, han ved er umiddelbart forestående, men straks griber sig selv i det og siger: dog ikke som jeg vil, men som du vil. Og Gud gør netop ikke hvad Jesus vil, men hvad Gud Fader selv vil, han lader Jesus dø, og Jesus er også her ubetinget lydige mod Guds vilje og tager døden på sig, fordi Gud vil det.

Når Jesus her ved evangeliets slutning har fået den magt og ære givet, som djævelen ved evangeliets begyndelse prøvede at lokke ham med, så er forudsætningen, at Jesus i så høj og ubetinget grad bøjer sig ind under Guds vilje, at hans egen vilje er opslugt af Guds vilje. Derfor betyder overdragelsen af magten og æren til Jesus heller ikke, at Gud giver noget fra sig, magten og æren er stadig Guds, selvom han har givet den til Jesus, for Jesus er ét med Gud. Og der står vi så med håret i postkassen. For vi er jo ikke ét med Gud. Vi kan jo ikke bøje vores egenvilje så grundigt ind under Guds vilje, at vi kun vil, hvad Gud vil. Tværtimod sker det temmelig ofte, at vi kommer til at forveksle det, Gud vil, med det, vi i grunden selv gerne vil. Ja, så sølle står det til, at vi ikke en gang kan finde ud af, hvad det er, Gud vil, for hvis vi endelig slår op og læser i moseloven, så gør vi det ikke i lydighed mod Gud, men for at Gud skal bryde sig om os, og så er vi allerede holdt op at tjene Gud for i stedet at tjene os selv.

Hvad skal vi så gøre? Vi skal holde os til Jesus og følge ham. Vi kan ikke selv finde ud af det, men vi kan tro, at Jesus har fundet ud af det for os. Vi kan ikke selv mase os frem til Gud, men vi tror at Jesus kan tage os i hånden og føre os til Gud. Og nu kommer det mærkelige: for Jesus har sagt, at han ikke blot fører os hen til Gud, så vi står der foran den almægtige evige Gud, men han fører os helt ind i Gud, han gør os til ét med Gud, ligesom han selv er ét med Gud. Der er et sted i Matthæusevangeliet, hvor Peter siger til Jesus: "Se Herre, vi har forladt alt for at følge dig, hvad får vi ud af det?" Og nu skulle man jo tro, at Jesus ville svare noget om at den ene

hånd ikke skal vide, hvad den anden gør, og at disciplene jo blot er unyttige tjenere som bare gør deres pligt. Men det siger han slet ikke, han siger derimod at de skal sidde på troner og dømme Israels stammer og at alle der følger Jesus får alt hvad de har mistet på den konto hundredobbelte igen og ovenikøbet evigt liv. Og man tænker måske: Hov, hov. Bliver han nu ikke lige lovlig stor i slaget? Men det er jo blot konsekvensen af det, der sker for Jesus selv: han mister sig selv ved at blive ét med Gud, men derved bliver han til gengæld også delagtig i Guds evige magt, ære og herlighed, og det er den samme delagtighed han fører os til, når vi holder os til ham og følger ham, men samtidig betyder det så også at vi mister os selv. Vi mister det at have os selv som centrum og fokus, vi får i stedet givet at have Gud som centrum og fokus.

Hvad betyder det så helt konkret for os og vore liv? Det betyder, at hvis vi et øjeblik kan lade være med at fokusere på hvad der skal blive af os, og hvis vi kan lade være at hage os fast i, hvad der er sket os, og i stedet samler os om hvad vi er, så er vi først og fremmest Guds værk. Uanset hvad vi selv driver det til eller ikke driver det til, uanset, hvad vi har arvet fra vore forældre, eller hvad samfundet har gjort ved os, så er vi først og fremmest Guds værk, og hverken vi selv, vore forældre eller samfundet er andet end Guds værk. Og her er det så Jesus griber vores hånd og siger til os: "Og Gud har aldrig sluppet dig. Hvad der end sker dig, er du Guds, og det, der sker dig er noget Gud lader ske med dig, også selvom det er forfærdeligt: du er altid Guds. Og Gud fører dig gennem alt der sker dig, det vidunderlige og det hæslige, livet og døden, gennem det hele fører Gud dig for at du skal blive ét med ham. Du kan ikke selv gøre fra eller til, men formår du at bøje dig for Guds vilje som det der sker dig i livet og tage det på dig i tillid til at Gud holder fast ved dig og fører dig gennem det hele for at du skal blive ét med ham, så

kan det ske for dig, at glæden ved at være Guds, begynder at lyse og varme i dig, uanset hvor mørkt og koldt det så er.

Jeg skulle måske ikke sige det, jeg siger nu, fordi det muligvis lyder plat, men jeg siger det nu alligevel: når man sidder der i tandlægestolen, og spænder hver fiber i kroppen og sætter hver nerve i alarmberedskab, så gør det ondt, bare tandlægen klør sig selv på næsen. Men kommer der så et punkt, hvor man siger til sig selv: Jeg kan jo alligevel ikke gøre noget ved det. Det er ham der har boret og tængerne og uddannelsen, han må vel vide, hvad han gør, så er det som om det hele er lidt lettere at stå igennem. Det gør stadigvæk djævelsk ondt somme tider, men ikke så ondt, som når hele kroppen og psyken er én spændt fjeder.

Det er lidt det samme der sker, når vi lægger vore liv og skæbner i Guds hånd og lader ham føre os.

Amen.